

"Έχει μέρες νά τά θάψει
θάζει τό καπέλο ἔτσι
φύγανε τά χρόνια της
(νά τῆς θράσω τά ὄνειρά της)
Παιίρνει όλο αύτή τήν πόζα
παιίρνει ό άερας τά μαλλιά της
κάτσει κεῖ μή μοῦ κουνιέσαι
ἔτσι ὥπως εἰσαι σ' ἀγαπῶ

περνάει σφυρίζοντας τό τραῖνο καὶ τά καίει
μπαίνει ἡ ἀρκούδα μουρμουρίζοντας στό σιδερένιο δάσος
ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ λουτροῦ
βγαίνει ἔξω ό φαντάρος
φύγανε τά χρόνια του
θάζει τό καπέλο ἔτσι ἀρχινάει ἡ θρόχη

"Οσο τρέχει τόσο θρέχει
κι ὅσο σταματάει ἡ θροχή περπατάει
τράκα τράκα ό φαντάρος
μιά παλιοκαθημερινή

Περάσης πάνω μου
μ' ἔνα ώραιο μοντελάκι ν' ἀποφασίσω
ἀφήνεις τό καλό χεράκι σου νά πέσῃ
μπαίνει τό τραῖνο μουρμουρίζοντας στό σιδερένιο δάσος
πρί κοιμηθῆς φαντάσου σ' ἔνα κόσμο ὅτι
ἡ ἀπόφαση εἶναι τέχνη
καὶ ἡ πολλή καθαριότητα θρωμιά

Μᾶς φεύγει ό φαντάρος τράκα τράκα
τά τακούνια του χτυπάει
κι' ἄμα ζοριστεῖ πολύ παίρνει τό καπέλο του.
Βρέχει στό δρόμο μέ τή μπελαντόνα
λυώνουνε τά ὄνειρα τους τούς ζυγούς
Λύσατε.

Νίκος Γαζέπης

Διαδικασία Παρά-Γραφῆς
ἢ Τό τέλος τῆς ἀφηγηματικῆς Λογοτεχνίας

↗ **Μιχαήλ
Μήτρας** ↗

περιστορία

Το
εγκεφένο
γενούς

δόρυβολ
πήλια φύρων

[REDACTED], μά στενοχώρια, [REDACTED] μὲ δειλὴ [REDACTED] στάση της, δὲν κατάφερνε, βέβαια, νὰ [REDACTED]. Στὰ χελιά [REDACTED] Μαγαλένας δὲν [REDACTED] τὸ χαμόγελο [REDACTED] στὸ μέτωπό της, [REDACTED] στολίζανε ἀκόμια [REDACTED] τῆς λειμονιᾶς, εἶχε [REDACTED] βαθιά [REDACTED] ρυτίδα.

ἀγάδηγη

Πάνω [REDACTED] ὥρα, [REDACTED] πρόβαλε τὸ κεφάλι του [REDACTED] αὐλόπορτα, φωνάζοντας καὶ γυρεύοντας [REDACTED] τοὺς δώσουνγε [REDACTED] "Ἔστερα ἄρχισε [REDACTED] γεννητοῦ τούτο καὶ τοῦτο τὸ περιστατικό ἔκανε τοὺς παραβρισκομένους νὰ ξεδώσουν [REDACTED]". Η μάνα τῆς νύφης [REDACTED] της ἐτοιμάζανε τὰ φαγητά. Η [REDACTED] πηγαινοερχόταν σὸν [REDACTED] ἀπὸ τὴν αὐλὴ στὴν κουζίνα καὶ ἀπὸ τὴν κουζίνα [REDACTED] Ελιά, ἀκροπατώντας [REDACTED] ήσυχη.

αὐτοὶ γα ποὺ
τρέχων
εἰν τὴν πόλη

Πώς θὰ καλυτέρευε [REDACTED] της ήτανε [REDACTED] ἀπ' [REDACTED] πρίν. [REDACTED] ποὺ εἶχε πάθει, ήτανε ἀπὸ [REDACTED] ποὺ στέλγει κάθε πανσέληνο [REDACTED] φεγγάρι [REDACTED] λαγκαδίες [REDACTED] σημαδεύει [REDACTED]. [REDACTED] κατάγτικρά του μὲ ἔσοχεπο [REDACTED]. Τοῦ ἐτοίμασε τὸ λοιπόν, γὰ πιεῖ [REDACTED] στὸ λαϊκὸ ἔνα φυλλό [REDACTED]. Εύλο κι [REDACTED] εἰκόνα τοῦ [REDACTED]. Στὰ [REDACTED] καὶ ξόρκια. "Ηθελε γὰ μάθει [REDACTED] θὰ [REDACTED] η θὰ πεθάνει. Καὶ [REDACTED] τῆς εἴπανε πώς [REDACTED] οῦσε.

Τὸ ωράριο
γερρήδιας μηδεὶς

— [REDACTED] τὸ δνομά σου, φιθύρισε ή [REDACTED] κάνοντας μὲ κατάνυξη [REDACTED]. Καὶ [REDACTED] δνομά τοῦ

Ἐνας ευνοιαρίος
πληροφοριῶν

Σιγὰ σιγὰ φύγανε οἱ καλεσμένοι καὶ τὸ σπίτι ξαναβυθίστηκε στὴ σιωπὴ. Μείνανε [REDACTED] διυδ ἀδέρφια, δι πατέρας, ή μάνα τῆς [REDACTED] τῆς [REDACTED]. Τὸ [REDACTED] πέρασε γρήγορα. "Ηταγε [REDACTED] ἀπ' τὸ μεσημεριανό.

τηγέφωνο

— Θάλεγε [REDACTED] πώς έρισκόμαστε [REDACTED] εἴπε δ [REDACTED] Μπέρτος, βιάζοντας τὸν ἑαυτό του γὰ γελάσει. "Ε, τί λέτε

copyright

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε [REDACTED] ἔγιωσε [REDACTED] λύπη ἀνομολόγητη. [REDACTED] φαινότανε πώς ή σιγὴ τούτη ποὺ σκέπασε [REDACTED] τὴν ημέρα αὐτὴ τῶν γάμων, ήτανε [REDACTED] σημάδι για τοὺς γιόνυμους. Κάθε λίγο [REDACTED] ἀκουγόταν τὸ ρί

φωνταστικό

ταΐχος

εἰς ἀνοιγότακτην χλόην

η προθυρωπότερα λύσις
καί ήνται ανδράρχοις δύο ή και πλέον,
εκ τῶν προστατητικούντων

(2)

~~Στο σκεπτήμα του δλόγυρα. Ψυχή δὲ φαινότανε πουθενά. Τὸ δὲ σῶς,~~
~~τὰ δράχια, τὰ χαμόδεντρα σωπαίνανε κάτω ἀπ' τὸν ναρκωτικό, τὸ~~
~~συναφιασμένο οὐρανό. Η σωπή ἦτανε βαθιά καὶ μόνη~~
~~επέταγανε κοπαδιαστὰ πότε πότε καὶ χαλάγανε τὸν κόρμο~~
μὲ τὰ επωτοκυνηγητά τους.

— Εἶλον νὰ σου γυρέψω μιὰ συμβουλή, ~~καὶ οὐδὲν~~,
ἔχανε δὲ "Εἰλας κι η φωνή του ἀκούστηκε παράξενη. Δὲ θὰ μου τὴν
ἀργυρθεῖς, ε;

— Σου τὴν ἔδωσα κι ἄλλοτες, μὰ δὲν τὴν ακολούθησες.
~~Καὶ τὸ ίδιο. Ήτανε σφάλμα μου ποὺ δὲ σ' ἀ-~~
κούσα τότε καὶ χαλάσα τὸν ἑαυτό μου διδιόρθωτα. Μὰ δὲ σὲ κάλε-
σα ἐδῶ, γιὰ ν' ἀκούεις τὰ παράπονά μου. Άλλος είναι δὲ λόγος.
Νά... πῆρα τὴν ἀπόφασην ~~την πολιτική της~~ τοῦτο οὐκ εσύ γι' αὐτό;
Ο Μαρτίνος Μόγε ούταξε πέρα συλλογισμένος.

— Τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη;
— Πιότερο ἀπὸ κάθε φορά! φιλάξε δὲ "Εἰλας κι η φωνή του
γίνηκε σιγά, σιγά λεπτή, σχεδόν αναψιλέρικη. "Ἐρχονται στιγμές,
ποὺ χάνω τὰ ~~τα πάνω μου~~. Είναι δοσο δμορφη! "Όλο λέω νὰ μήν
ξαναγυρίσω στὸ σπιτικό μου, γιατρών τὴν ξαναδῶ, νὰ μήν τὴν ξα-
νακυτάξω. Μὰ δλα τοῦτα ξεπούνται καὶ γίνονται στάχτη σὰ δρε-
θῶ μπροστά της χωρίς νὰ τὰ τέλω.
~~Τοῦτα τότε καὶ χοροπηδάει στὴν ποστή μου, παίζει μὲ τὸν πόγο μου καὶ μὲ~~
~~βασανίζει. "Ομως καὶ τοῦτη δὲν πάει πίσω. Μου ρίχνει τὰ δέλματα~~
~~της πάνω μου, μὲ καρφώνει καὶ ἀντεῖ δοσο νὰ ξαναδρῶ τὸ νοῦ~~
~~μου. Πρέπει... πρέπει καὶ μου δώσεις ~~την πολιτική της~~~~ αλλως
θὰ γίνει διτεί πέπεις.

— Γιατί δὲ συντρέψεις;
— Α, μή νου μιλεῖς γιὰ παντρολογήματα! Ούτωσε δὲ "Εἰλας
καὶ στὸ παντρολογήματα ~~την πολιτική της~~ η φρίκη. Θὰ μὲν κακομετα-
χειρίζομουνας γυναίκα μου κι δ δαίμονας ~~την πολιτική της~~
τέρο ἀκόμα;
— Όσας σὲ κυττάζει κι η Μαγταλένα;
— Καὶ τ' δυορά τοῦ Θεοῦ, μή λές δύρματα! Ναι, μὲ κυττάζει.
Γούρτο σπουδάσας πώς δὲν είναι τίμα γυναίκα.
— Είναι, μὰ δὲν ἀγαπάει τὸν ζυγτρα της. Δὲν τὸν ἀγάπησε πο-

ςε συκίβαλος δύναται
νὰ ηγεθῇ απὸ τίδια
ξένος ἐπιβήτηκεν,

Η Ενταξίς
η

Βεντούληρων
βενδούτερημάν
ηδιά σοιπάνν
Τοποθεσίην
διαφραγμάτων

ηή εύρυτέρας

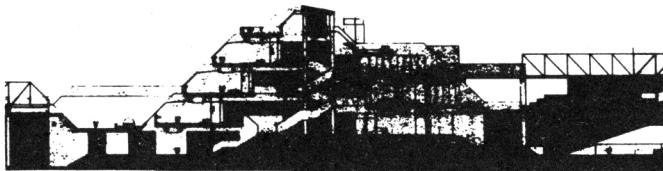
Τινάς, .
ης ιανή η

ωκεανογράφην
ηδιά βενταρόδο-
γικάν σοκτίαν

Τήι περιοχή,

τὸ δροτίδ
τὸ γεχύγερν

νὰ γελῶν
τοῦ ζψιν τῶν
βεδεηγῶν,
βεντιγάννων

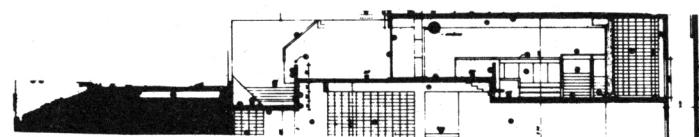

λικάρια, έτρεχε μέσα στ' άμπελια, μά δὲν τραγούδαγε, μήτε φώναζε σάν τους συντρόφους του. "Ητανε σοβαρός καὶ συλλογισμένος. Ούτε μάλιστα δὲν ξετρέψει τὸ βλέμμα του κατὰ τὴν Πάσκα, που τοδιχγία τὸ ακριτικό ματές διετησυφεστάται. «Γιατί νὰ ξεγελάσω ἔνα ἀθύο πλευρατάκι;» εγγραφιότανε. «Σὲ τὶ μοῦ ἔφταιξε διτε νὰ τὸ πάρω στὸ λαιμό μου;»

Θυμότανε τὰ λόγια τοῦ καπελάνου καὶ τὴν απόφεων ποὺ ἔδεσε μέσα τῷ σημειωμένου όραδο καὶ αὐτὸν ἔδινε δύναμη γ' ἀντισταθεῖ στὸν τειρασμό. Ἀποφεύγοντας τὴν Πάσκα καὶ τὴ Μανταλένα, ήτανε οὐδὲν γέγονο, ἀπόφευγε τὸν ἰδιο τὸν ἑαυτό του. Παραδινότανε, λοιπόν, στὸ τρελδ μεταξὺ τοῦ τρεξίματος, καλπάζοντας δρυμητικά μὲ τὸ γοργόφτερο ἄττι τοῦ δρόσους τὰ φλογικά σταματῆμα. Οἱ πολιτικοὶ περοφόροι πόσα διοικοῦσαν τοὺς καθησυχούς του.

Κατὰ τὸ μεσημέρι φωνεὶς φωτιές καὶ οἱ σοσκεὶς καὶ δλοὶ μαζὶ ἀρχίσαντας ἀποτραβίχτυρη φωνή, κάτιωσαν τὰ πίγμαντα τὸν κατέ τοι χωρεῖσθαι σημαδοῦ. Ότι δοκεῖχνε τὴν κοιλάδα σε φαράγγι, σθήνανε στὸν πόνο τοῦ μεταστράφειας τὴν αὐτιά του οἱ χαρουμένες φωνές, τὸ γλυκό κελάγημα κάποιου πουλιοῦ, τὸ γερομούρμούρισμα τοῦ κεφαλαριοῦ, ποὺ ἀνάδρομες θύμχα μέσα ἀπ' τοὺς δράχους.

Γόρηστὸν πόνον κατέστηκε τὸ βλέφαρό του. Τοῦ φάγηκε τότε πῶς εἶδε τὴ Μανταλένην νάρχεται ἀπὸ τέρα καὶ νὰ σταματέσει σμὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ πλυθεῖ. Τὸν εἶδε τὰ τοτῆν μὲ δὲν ταράχηται. "Αγτίθετα, τὸν ὕπνοντας διῆται λικνιστικό, ἐπλωσείστηκε τὸν ἔβανε τὰ χεριά τῆς γύρα ἀπὸ τὸ λαιρό του, τὸν ὄποιατε. Οἱ Ελιας ἔκανε μιᾶς ἀπεγκυρωμένης προσπεκτίσεις ἀποφύγει τὰ φλογερά, τὰ μοιραία μάτια τούτης της γηνακιάς, ποὺ τὸν γητεύαγε. Δὲν ξέ-

● Ήλεκτρούγωγά ζεύκαι θαλάσσια (Βενζινοκί πετρελαιο)

● Ήλεκτρούγωγά ζεύγκης, αύτοι λειτουργία ροδρόμια, μεῖα, ξενοδοχειακά συγκρατα κλπ.

● Μετατροισυχνότητας τάσεως

● Στρεφορέστοθεροποιτάσεως

(4)

τὸν εἶδε ἔτσι, μὲ τὸ πρόσωπο πανιασμένο καὶ τὰ μάτια γιομάτα παραφροσύνη, κατάλαβε πολὺ καλὰ καὶ συνταράχτηκε. Ἐκεῖνος μπῆκε μέσα καὶ ἐκλεισε πίσω του ἀθόρυβα τὴν πόρτα. Καὶ τούτη, ἐνῷ θὰ μπόραγε νὰ ἔσφωνήσει καὶ νὰ φύγει, σώπασε καὶ δὲν κουνήθηκε. "Εἶναι μάτια ἔτσιαν πάντα βάσυν καὶ σιννεωιασμένη. "Οπως πρὶν ἀπ'

Οι. Ο "Ελιας, τοῦ ἄνοιξε ἀμύλητος τὴν ἔξωπορτα καὶ ὅστερα πήγε νὰ πλαγιάσει. Μὰ πρὶν ἀκόμα καλοξημερώσει, βρισκότανε κιόλας στὴν αὐλὴ ἔτοιμος νὰ ἔσχινήσει γιὰ τὸ χειμαδιό. Τὸ πρωτὸν ἤτανε μολυβένιο, δὲ οὐρανὸς ἀστυντος δάραινε πάνω ἀπὸ τὸ ἔξοχικὸ τοπίο σὰν πέτρινος θόλος. Τὸ δεύτερον ἤτανε τὰς κορφές τους καὶ τὰ πουλιά πουρπουρίζανε ἕτερα στὰ καλαδία. Ο "Ελιας πήγανε καθάλα, δλού ωστόσο, τὸ μισό του ταμένο στὸ δρόμο. Τὸ χολικά, σὰ δυὸ ἀκίνητα, σὰ δύο ὄνειρα ἡ πρᾶξη ἦταν σὰν σύνηρο ἀπὸ τὸν πόνον του. Συγδεύεται τὸν πόνον του μὲ τὸ κρίμα που εἶχε κάνει, τὸν κατακερ... Ισαγενεία.

Τὸ καλὸ μέρος τῆς ψυχῆς του ἔνυπναγε στὰ σύγα καὶ τοῦτο ἀκριβῶς τὸν ἔχανε νὰ τρέμει μπρὸς τὸ ἀπύθμενο ύδος που αναβεῖ μὲ τὴν πράξη του.

— Δὲν μπορεῖ νάγοι ἀλήθεια, σφετέρτανε σφίγγοντας τὰ χαλιγάρια μὲ τὰ δάχτυλά του που εἶχανε τεντώσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Πρέπει νάναι κάποιο δύνειρο που ἥρθε γὰρ μὲ συνταράξει. "Ενα δ-

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ:

γιαντίδην
τοῦ κόσμου
μένει στὸ
μάτια που,

αντανάκλαση
τοῦ κόσμου
μένει στὸ
μάτια που,

